

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 6

JUNI-JULI 2021

57. ÅRGANG

Foto: Astrid G. Dimmen. «Mimesmerke fra kristninga på Drageseidet»

«I Jesu navn skal hvert kne bøye seg, deres som er i himmelen og på jorden og under jorden, og hver tunge skal bekjenne at Jesus Kristus er Herre, til Gud Faders ære.» Fil 2:10-11

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseendring:
Fredrik Heian, Skreåvegen 90,
4440 Tonstad. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Olav Gangås

NORSKLUTHERSKLEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Martin Fjære, Valberggrenda 13 A,
3160 Stokke. Tlf. 979 89 427
E-post: sekretar@nll.no

Kasserer: Valberggrenda 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095
Svensk kontonr.: 8169-5, 694 381 912-5
Dansk kontonr.: 7604 1734369

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Valberggrenda 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00

E-post: bibelskolen@nll.no
Bankgiro: 3000 22 26193 / Vippsnr. 15095

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Kristninga på Dragseidet

Korset på forsidebildet av bladet er av hogd gråstein. Det er godt fundamentert i betong og står stødig selv om det er hele seks meter høyt. På tverrstykket står det:

HER KRISTNET OLAV 4 FYLK-
ER 997.

I året 997 innkalte Olav Tryggvason bøndene i fylkene Romsdal, Sunnmøre, Fjordane og Sogn til ting på Dragseidet, ved Stadt. Kongen inviterte dem til å la seg døpe til «Kvite-Krist». I stedet for å utkjempe et slag med kongen, valgte de da heller dåp og kristendom.

Steinkorset ble reist i 1913 til minne om hendelsen, med hele 4 000 personer til stede.

I 1997 ble tusenårsjubileet for kristninga feiret på den samme plassen.

Veien forbi dette minnesmerket – Dragseidveien – går mellom Drage i sør og Leikanger i nord og er blant de aller første opparbeidede veistrekn timer på Vestlandet. Fra gammelt av var det ikke uvanlig at folk heller ville krysse denne «landtunga» til fots i stedet for å seile rundt det farlige Stadthavet i dårlig vær. Når stormen herjet som verst, hendte det til og med at noen foretrakk å dra båten sin over land over dette eidet. Dette kan muligens være opphavet til navnet Dragseidet (opplysninger bl. a. fra oppslagstavle på stedet).

Ingar Gangås

Offer og gaver

Av Marcus Söderberg

«Først sier han altså: Offer og gaver og brennoffer og syndoffer ville du ikke ha, og hadde du ikke lyst til – enda disse blir båret fram etter loven. Deretter sier han: Se, jeg kommer for å gjøre din vilje. Han tar bort det første, for å la det andre stå fast. Ved denne vilje er vi blitt helliget ved at Jesu Kristi legeme ble ofret én gang for alle.»

Heb 10:8-10

Så merkelige ord! Ja, slik tenker du kanskje du som leser din Bibel, for du har jo lest i Det gamle testamente side opp og side ned med forskrifter om offer og gaver. Er ikke Gud en Gud som er glad i gaver og offer? Nei, det var ikke ofrene og gavene i seg selv som Gud ville ha, han ville at folket skulle høre hva

disse forkynte! Hos profeten Jeremia (7:22-24) står det: «For den dag jeg førte deres fedre ut av landet Egypt, da talte jeg ikke til dem om brennoffer og slaktoffer, jeg gav dem ikke befaling om det. Men dette var det bud jeg gav dem: Hør på min røst! Så vil jeg være deres Gud, og dere skal være mitt folk. Dere skal vandre på alle de veier jeg befaler dere, så skal det gå dere vel. Men de hørte ikke og vendte ikke øret til meg. De fulgte sine egne tanker, sitt onde, hårde hjerte. De vendte ryggen, ikke ansiktet til meg».

Jeg vil prøve å forklare dette med et lite bilde. Da jeg var i militæret fikk vi ordre om å maskere oss. Da smurte vi oss inn med grønn farge på all utildekket hud og svart farge på mer synlige deler, som nese, hake, kinnben og panne, for å viske ut

Innhold, juni-juli 2021

Kristninga på Dragseidet. Av Ingar Gangås	side 2
Offer og gaver. Av Marcus Söderberg	side 3
Hvem er mest kjærlighetsfull? Av Gunnar Nilsson.....	side 5
«Vakna, du som søv!» Av Ragnar Opstad.....	side 8
Sannhetens belte. Av Sigbjørn Agnalt.....	side 10
Møtekalender.	side 11
Musikkens lyd. Av Frank Garlock.....	side 13
Rettferdsbrynjen. Av Ludvig Hope	side 17
En advarsel. Av Øivind Andersen	side 18
Verdsliggjøring. Av Ole Ledang.....	side 19
Jesus møtte dine synder på Golgata. Av Hans Erik Nissen	side 20

konturene av ansiktet. Dette kunne vi gjøre av to grunner. Den ene fordi befalet bad oss om det, altså for deres skyld, for at de skulle bli fornøyde. Den andre grunnen kunne være en indre drivkraft til å følge deres ordre, for ikke å bli oppdaget og nedkjempet av fienden. Selv om det ikke var noen ytre forskjell på maskeringsteknikken, så var likevel den indre drivkraften til å følge ordren ganske så ulik.

Gud ser ikke bare på den ytre gjerningen, han ser til hjertets indre drivkraft. Han ser om mennesket gjør dette i tro fordi han elsker Gud, eller om det er en gjerning for å få lønn eller å unngå straff. Det siste kalles lovgjerninger. I Galaterbrevet (2:16) står det skrevet: «Men da vi innså at et menneske ikke blir rettferdiggjort av lovgjerninger, men ved tro på Kristus Jesus, da trodde også vi på Kristus Jesus, for å bli rettferdiggjort ved tro på Kristus og ikke av lovgjerninger. For ikke noe menneske blir rettferdiggjort ved lovgjerninger».

Du behøver ikke å komme med offer eller gaver til Gud for å blidgjøre ham. Gud fikk fullgod betaling av Jesus Kristus i og med hans død på Golgata og full rettferdighet gjennom hans hellige liv. Johann Arndt skriver om dette store og trøsterike evangelium i en sang (Sb 272) som jeg har så kjær, og som jeg gjerne vil dele med deg som leser dette, for at også du må være ikledd Jesu røde purpurskrud.

*Løft deg, sjel, til Golgata,
til de dype vunder!
Evig liv går ut derfra
til hver fattig synder.
Se, Guds Sønn, den hyrde god,
må på korset bløde
og betaler med sitt blod
all vår synd og brøde.*

*I hans røde purpurskrud
elsker meg Gud Fader.
Jeg er nå hans rike brud,
han meg ei forlater.
I mitt hjerte vil han bo,
bort all verdens lyster!
Jesu nåde, sjelens ro,
nå meg blott forlyster!*

*Er da ei hans åpne sår
himmeldører vide,
der vi daglig adgang får
med all synd og kvide?
I det dyre blod som rant
fra hans åpne kilde,
liv og legedom jeg fant,
som all nød kan stille.*

*Løft deg, sjel, til Golgata,
til de dype vunder!
Evig liv går ut derfra
til hver fattig synder.
Sett deg, lille due, der
i ditt klipperedel!
Evig der din Jesus kjær
ømt om deg skal frede.*

*(Fritt etter Johann Arndt 1612 av
ukjent tysk forfatter 1727)*

Hvem er mest kjærlighetsfull?

Av Gunnar Nilsson

Det står i Bibelen at Gud er kjærlighet: «Den som ikke elsker, kjenner ikke Gud, for Gud er kjærlighet» (1Joh 4:8).

Kjærlighet er Guds vesen, han er kjærlighet! Og likevel vil mennesket så gjerne være mer kjærlighetsfull enn Gud. Eller er det ikke slik? Ikke bare «døpte hedninger» vil det, men også kristne bekjennere. Hva er det jeg tenker på? Jeg tenker på det med himmel og helvete. Vi vet at sekter som Jehovas vitner lærer at det blir en utslettelse, det blir ingen evig gråt og pine for dem som forkaster Gud her i livet. Men dette har nå også blitt en akseptabel holdning ikke bare i liberalteologiske kretser, men også i såkalte evangeliske kretser.

Alle frelst til sist?

Eller så mener man at alle blir frelst til sist. Vi har jo hørt det i statskirkene mange ganger «at Gud tar imot oss alle når vi dør». Alle får komme til himmelen. Og da mener man ikke å fornekte noe av Guds ord, men man bare tolker det! Men da har man blitt mer kjærlighetsfull enn Gud. Hvorfor blir man det? For det er uutholdelig å tenke på en evig ild og pine for mennesker. Derfor er det så forlokkende å tolke det til noe annet. For eksempel sies det at det bare er bilder når Bibelen beskriver fortapelsen. Ja, men bildene beskriv-

er jo i så fall en virkelighet, og det blir ikke et fnugg bedre av at det er bilder!

Påstanden om at alle blir frelst til sist og får leve med Gud i himmelen, er en åpen protest mot den bibelske åpenbaring.

Eller en utslettelse?

Påstanden om en utslettelse, at livet bare opphører, er jo så kjærlighetsfull! Tanken på en evig pine er så fryktelig at hverken tanke eller følelse kan holde ut med det. Ingen som har noe av Jesu sinnelag kan tale med begeistring om den evige pine. Men hvorfor vil vi ikke vite av den? Jo, vi vil bli spart for det som Paulus skriver i Romerbrevet (9:2): «at jeg har en stor sorg og en stadig nød i mitt hjerte». Vil vi bære den nøden når vi tenker på uomvendte slektninger, naboer, arbeidskolleger og venner?

Starter med taushet

Nå starter jo det hele med at man vil være mer kjærlig enn Gud ved at man bare tier, man sier ingen ting om fortapelsen. Det er jo slik at falsk lære ofte kjennes best på det som ikke sies, enn på det som sies! I alle fall er det slik til å begynne med. Så taler vi ikke om fortapelsens mulighet til tross for at de fleste mennesker kommer dit. For vi synes jo

ikke at fortapelsen stemmer med at Gud er kjærlighet, og tenker at her er det en brist hos Gud. Tilsynelatende virker det for oss mennesker som at det umulig kan være kjærlig å dømme et menneske til en evig pine. Er det ikke slik?

Hva sa Jesus?

Men så kan jo tanken komme: Hvem er dommeren? Det er Jesus. Det er han som sier i Matteusevangeliet (25:41): «Gå bort fra meg, dere som er forbannet, til den evige ild, som er beredt for djevelen og hans engler». Kan du tvile på Jesu kjærlighet? Han som gråt over dem som ikke tok imot hans frelse? Han led og bad og forsonte all synd. Kan du anklage ham for å være kjærlighetsløs og hård? Leif Andersen skriver: «Tenk om vi kunne fatte dette: Hvert forsøk på å ville være mer kjærlighetsfull enn Gud er til syvende og sist ubarmhjertighet og ondskap mot menneskene».

Den rike mann og Lasarus

Til alle tider har nok mennesket blitt rystet ved å lese om fortapelsen slik som Jesus beskriver den. Men de satte ikke noe spørsmålstegn ved det. Vi kan tenke på den beskrivelsen som jeg for min del synes er den mest rystende av det å gå fortapt, når Jesus forteller om den rike mann og Lasarus. Den rike hadde fått «sitt gode» her i livet. Det er mange som har det. Og som er fornøyde med det. Som en svensk utenriksminis-

ter sa: «Jeg har levd så rikt et liv!». Han hadde håndhilst på Yassir Arafat og mange store verdensledere. Mange er fornøyd med livet selv om det er tragisk når det tar slutt. Men så kom sjokket for den rike mannen som Jesus forteller om. Han våkner opp i helvetet, i pinen. Og så roper han: «Far Abraham! Forbarm deg over meg og send Lasarus, så han kan dyppe fingertuppen sin i vann og svale min tunge! For jeg lider svært pine i denne ilden» (Luk 16:24). Dette er virkelig rystende lesning. Om du er tørst og ber meg om vann, og jeg dypper fingeren min i vann og tilbyr deg en liten dråpe, så svarer du nok at får jeg ikke mer, så får det bare være. Hvorfor? Jo, du er da ikke *så* tørst! Men for den rike mann i pine skulle det vært fantastisk med bare en dråpe. Fatter du hvilken pine? Jeg har en kjenning som har operert hjertet. Han våknet opp med en sykepleier ved sin side, med munnen full av slanger. Hun undret på om han ønsket noe. Jo, han var så fryktelig tørst. Det var vanskelig å gjøre seg forstått. Hun forsto hva han mente, men han kunne jo ikke drikke med alt det han hadde i munnen. Da fuktet hun en serviett og tørket leppene hans med den. «Det er det beste jeg har opplevd», fortalte han.

Er vi mer kjærlige enn dem før oss?

Hvorfor stilte man ikke spørsmål tidligere ved læren om den evige fortapelse? Var det fordi de ikke var så

kjærlighetsfulle som det vi nåtidens så empatiske kristne bekjennere er? Nei, vi er ikke mer kjærlige, men vi vil ikke lenger kjenne på den store sorg og bære på den stadige nød som den Paulus hadde i sitt hjerte for de ufrelste!

Evig pine – evig liv

Men er det så sikkert at Bibelen taler om en *evig* pine? Noen innvender at «evig», på det greske språk, ikke alltid betyr ubegrenset tid, men en tidsperiode. Men hva da med himmelen? Når vi leser de bibelske tekstene om himmelen, om det *evige* liv, står det om *evig* straff parallelt, ved siden av. Dersom ikke straffen er evig, for alltid, er heller ikke himmelen det. Og i Johannes åpenbaring 14:9-11 leser vi om den tredje engel som fulgte etter to andre som først hadde båret fram sine budskap. Han sa med sterk røst: «Dersom noen tilber dyret og dets bilde, og tar merket på sin panne eller sin hånd, da skal han også drikke av Guds vredesvin, som er skjenket ublandet i hans harmes beger. Og han skal pines med ild og svovel for de hellige englers og for Lammets øyne. Røken av deres pine stiger opp i all evighet. De har ikke hvile dag eller natt, de som tilber dyret og dets bilde, og hver den som tar imot merket med dets navn». Det er så fryktelig å utholde tanken, men det står så soleklart.

Og hvorfor tror du at Jesus taler dobbelt så ofte om helvetet som om himmelen? Er det ikke fordi vi har så

vanskelig for å *akseptere* det? Tenk å dysse mennesker i søvn med at de får en evig hvile når det står at de ikke får ro hverken dag eller natt? Er det kjærlighetsfullt? Er det å vise empati?

Mulig å angre seg etter døden?

Men så ligger kanskje den tanken hos oss at det er mulig for ulykkelige mennesker i helvetet, som gjerne ville til Guds nærhet i himmelen, å angre seg. Nei, jeg tror ikke det er mulig, for det finnes ingen anger i helvetet. Vi ser det så klart når Jesus taler om dem som blir stående utenfor, da hører vi ikke om noen anger, vi hører bare om protester, stolthet og egenrettferdighet, og henvisning til sine gjerninger.

«I dag, når du hører hans røst»

Angerens og frelsens tid er *nå*.

Jesus sier: «For så har Gud elsket verden at han gav sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal fortapes, men ha evig liv» (Joh 3:16).

Bibelen taler virkelig om helvetet, men det er ikke hovedbudskapet. Men det er en mørk bakgrunn. Hovedbudskapet er evangeliet, hvordan vi blir frelst fra helvetet og får himmelen til arv gjennom Jesus Kristus.

«Vakna, du som søv!» (Ef 5:14)

Av Ragnar Opstad

Bibelen lærer at det er ei evig fortaping. Denne sanninga må forkynnast i tale og skrift i håp om at kvar ei ufrelst sjel kunne vakna opp for alvoret med å vera menneske. Livet har to utgangar, evig frelse eller evig fortaping. Predikantar, prestar og biskopar byssar folket i svevn. Fortapinga blir forneakta eller ikkje tala over.

Gravferds-ritualet

Ikkje eingong i gravferder er det lenger råd å høyra eit alvorsord om livets to utgangar, men dei gjev den døde over i «Herrens hender» – til falsk trøyst for pårørande og resten av forsamlinga. I døds-augneblinken fer sjela til sin tilviste plass: Anten til Paradis, himmelens venterom, eller til dødsriket, helvetes venterom, også *der* i pine (Luk 16:22-23). Så når presten overgjev den døde i «Herrens hender», er han altfor seint ute. Det er ikkje anna enn til sove-medisin for tilhøyrarane. Kvifor blir denne meiningslause skikken brukt? Er det biskopen som vil det? Uansett er det ein ukristeleg uskikk.

I gravferdsritualet blir det mellom anna lese (på bokmål): «La oss høre hva den hellige skrift vitner om dette livets forgiengelighet, og om *døden og dommen*: «Før fjellene var ...» (Sal 90:2-6). Og vidare: «Den time kommer da alle de som er i

gravene skal høre hans røst. Og de skal komme ut, – de som har gjort det gode, til livets oppstandelse, men de som har gjort det onde, til *dommens oppstandelse*» (Joh 5:28-29).

Dette siste har eg ikkje ein einaste gong høyrte lese av prestane på min heimstad, og det er vel det same andre stader? Altså ingen ting om døden og domen (som nemnt i gravferdsritualet, sjå over!). Kvifor? Er det fordi at dei sovande ikkje skal vakna? Eller er det fordi vektarane har sovna? (Jes 56:10)

I alle fall er det svikt og svik når presten seier at vi skal få høyra om «døden og dommen» når han ikkje føreheld seg til det han har sagt.

Forkynninga på bedehusa

Det er også i bedehus-samanheng sjeldan å høyra om ei evig fortaping. Det hoppar ein lett over. Nå er det ikkje nok berre å nemna ordet «helvete». Det må forkynnast slik at tilhøyrarane får møte ein heilag Gud.

Den som les sin bibel, treng ikkje vera i uvisse om det er ei fortaping. Ja vel, men det er ingen som kan skræmast inn i himmelen! Nei, ikkje direkte, men indirekte! Eg treng ikkje gå lenger enn til meg sjølv. Før eg vart ein kristen, spurde eg ein kristen, ein nær kjenning, om han

trudde det var ei evig fortaping. Det bekrefta han. Det var med og vekte meg. Dette alvoret gjer oss òg meir redde for å synda.

Ein kvar kristen kan gå til si eiga forsamling og bli klar over kor sjeldan dette emnet kjem fram i forkynninga.

Trua på helvete er nyttig. Eg trur ikkje at så mange ville teke sitt eige liv om dei trudde at evig pine ventar bak død og grav for kvar og ein som ikkje er frelst. Eg trur at dette alvoret òg kan gjera ein meir redd for synda og samstundes vera eit kall til omvending.

Menneskefrykt

Til deg som aldri har vore nokon kristen, men veit at du burde verta det; du er redd for kva ektemaken vil seia, eller kva vener og kjende vil seia om du blir ein kristen. Alle som er blitt kristne har måtta overvinna slike hindringar. Kva er vel det mot å gå evig fortapt!?

Og om du som bekjenner deg som ein kristen, skulle oppdaga at du har levd i sjølvbedrag; ja, så var det det beste som kunne henda deg – mot det å bedra seg sjølv og gå evig fortapt. Tal du berre ut med Jesus om det, så vil han ta seg av deg. Det er mange som har kome i ein slik situasjon. Vi må alltid få vera under Guds ransakande nåde. Han vil at du skal bli berga frå å gå fortapt. «Han som vil at alle menneske skal verta frelste og koma til å kjenna sanninga» (1Tim 2:4).

Frelse for ugudelege

Kvifor kom Jesus? Han kom for å frelsa oss frå ei evig fortaping. Trur du han måtte gjennomgå det han gjorde, dersom det ikkje var nødvendig til vår frelse? Sjå han i Getsemane og på Golgata kva han måtte lida for deg og meg og alle menneske! Og du bryr deg kanskje ikkje? Jesus gjorde alt ferdig for oss. Han sona vår synd, han levde vårt liv etter dei ti boda som fordømde oss til helvete, dersom vi ikkje oppfylde dei.

Han vart og er vår «Stedfortreder». Då synda var sona og gjelda betalt, kunne han proklamera: «Det er fullført!» Då var alt ordna som du og eg hadde bruk for til frelse. Og dette er gjort for ugudelege! Om ikkje det var slik, kven kunne då verta frelst? Vil du fortene nåden for eitt eller anna, får du ingen nåde. Nåde får berre den som er skuldig og ikkje har noko å betala med.

«Kva skal vi då seia at Abraham, far vår, oppnådde etter kjøtet? Dersom Abraham vart rettferdiggjord på grunn av gjerningar, då har han noko å rosa seg av. Men det har han ikkje for Gud. For kva seier Skrifta: Abraham trudde Gud, og det vart rekna han til rettferd. Den som har gjerningar, får ikkje løna av nåde, men som noko han har fortent. Den derimot som ikkje har gjerningar, men trur på han som rettferdiggjør den ugudelege, han får si tru tilrekna som rettferd» (Rom 4:1-5).

Sannhetens belte

Av Sigbjørn Agnalt

«Stå da ombundet med sannhetens belte om livet»

Ef 6:14

Til rustningen hørte et belte. Jesus bruker det samme bildet i Lukasevangeliet (12:35): «La hoftene være ombundet og lampene brennende!» Et belte eller et rep til å holde kledningen samlet var nødvendig for den som skulle arbeide. Med hoftene ombundet var de kledd for å være våkne og i virksomhet.

Hva meningen er med dette leser vi i første Peters brev (1:13): «Bind derfor opp om dere, om deres sinn, vær edrue og sett deres håp fullt og fast til den nåde dere får i Jesu Kristi åpenbarelse». Vårt *sinn* er den indre arena, det er våre tanker og følelser, vår forstand og trosliv.

Tankene farer i så mange retninger og føres så lett på avveie. Det er mye som er oppe i tiden, vi hører om alternative sannheter, eller at det ikke finnes noen sannhet. Vi opplever usikkerhet. Hva skal jeg tro, tenke og mene? Tankene farer hit og dit, søker etter feste, noe å holde seg til.

For mange er ungdomstiden vanskelig. En møter så mange meninger, teorier og synspunkter i skole og media og blant kolleger. Også i kristne sammenhenger er det slik, vi kan oppleve det i møte med andre forsamlinger og menigheter. Studier eller jobb gjør at man kommer i kontakt med andre kristne, vi møter nye tanker og andre møteformer.

De virker så overbevisende når de sier de har den rette lære og den rette kristendom. Hva skal vi tenke og tro?

Når det er sagt, er det viktig å legge til at det er like aktuelt også der vi har «vår forsamling». Kanskje har vi alltid gått der, det er kjent og trygt, der er våre venner og våre forkynnere. Men også her møter vi tanker og meninger i forkynnelse, holdninger og praksis som vi må og skal ta stilling til.

Umyndighet eller modenhet

I det fjerde kapitlet (Ef 4:14) taler Paulus om å være umyndig, det vil si på et åndelig barnestadium. Han beskriver det slik: «... og la oss kaste og drive omkring av hver lærdoms vind ved menneskers spill, ved kløkt i villfarelsens kunster» (v.14b). Da er vi veldig sårbare, uten et fast og sikkert feste for vår tro og tanke. Et lett bytte for løgneren og forføringen, djevelen.

Derfor er det helt nødvendig at vårt sinn har feste i sannheten og er fylt av den. «For at vi ikke lenger skal være umyndige og la oss kaste og drive omkring ...» (v.14a). Hvordan det skjer, skriver Paulus om i verset over det vi leste fra: «inntil vi alle når fram til enhet i tro på Guds Sønn og i kjennskap til ham, til manns modenhet, til aldersmålet for Kristi fylde» (v.13). Han taler om å bli fylt av den kunnskap og kjennskap til Jesus som skaper modenhet i kristenlivet, en modenhet som er i forhold til

Møtekalender

Juli

14.-18. Sommersamling med årsmøte på bibelskolen på Fossnes

Lars Fossdal, Ingar Gangås, Lars Fredrik Ellingsen og Per Bergene Holm. Solveig Ellingsen og Marit Bergene Holm har barnemøter

20.-22. Rena

Teltmøter, Lars Fossdal

August

5.-8. Stevne på Laberget Leirsted, Skogn i Levanger

Sigbjørn Agnalt, John Peder Samdal, Asbjørn Fossli og Ingar Gangås

15. Årnes

Per Bergene Holm

25.-29. Fogn

John Peder Samdal

27.-29. Langli

Ingar Gangås

31.-2/9 Gyland

Ingar Gangås

31.-5/9 Bangsund

Martin Fjære

September

3.-5. Nærbø

Ingar Gangås

den alder vi har. Det skjer ved en stadig og vedvarende vekst. Han skriver det slik i det 15. verset: «Sannheten tro i kjærlighet, skal vi i alle måter vokse opp til ham som er hodet, Kristus». Det er tale om en vekst som skjer ved at vi blir «fylt av», og «holder fast ved» sannheten.

Jesus sier det slik: «Hellige dem i sannheten! Ditt ord er sannhet» (Joh 17:17). Da blir vi innviet i, og fylt av, Guds sannhet slik at den blir vår. Den fyller vårt sinn

og våre tanker, vår kunnskap og vår tro. I Johannesevangeliet (6:45) beskriver Jesus dette på denne måten: «Hver den som hører av Faderen og lærer, kommer til meg». I dette positive forhold til Guds tale er det to ting: høre og lære. Å lytte med «et våkent øre» og åpent sinn, for å lære. Da skjer det som Paulus skriver om i Kolosserbrevet (1:9). Vi blir «fylt av kunnskap om Guds vilje i all åndelig visdom og forstand». Når Jesus sier:

«hellige dem», så er det noe som må skje hver dag, en «påfylling» livet igjennom.

Jesus ber denne bønn for dem som han har gitt sitt Ord: «For de ord som du gav meg, har jeg gitt dem. Og de har tatt imot dem...» (Joh 17:8). Og dette ordet har «de holdt» (v.6). Sannheten er gitt oss i vår Fars Ord, den må leses og høres, arbeides med og læres, skal vi få den inn i vårt sinn. For det er når vi får sannheten «innabords» at vårt sinn blir ombundet med sannhetens belte i Guds fulle rustning.

«I likhet med oss»

– Så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep. Ombundet med Guds sannhet har vi et sterkt vern mot disse listige angrep. Jesus ble også utsatt for djevelens listige angrep – mange ganger. Han ble «prøvet i alt likhet med oss», står det i Hebreerbrevet (4:15b).

I Lukasevangeliet (4) leser vi om da han ble fristet i ørkenen. Tre ganger kommer djevelen med sine listige angrep. Men Jesus hørte ikke på ham, han svarte med Guds ord. Han holdt seg ute-lukkende til Ordet. Det hører Jesus på, og det alene holder han seg til (Luk 4:4). Hele Jesu sinn var ombundet med «det står skrevet»! I den første fristelsen ble han fristet slik som oss til å sette brødet foran Ordet. Men sannheten i Jesus sinn svarer: «Mennesket lever ikke av brød alene, men av hvert ord som går ut av Guds munn». Jesus sto ham imot! Det var sannheten i Ordet som seiret over djevelens løgn. Slik gikk det også i de andre fristelsene.

Slik angriper djevelen også oss!

Men sannheten frigjør oss til å se: Brødet skal aldri stå i motsetning til Ordet. Vårt behov for brødet må ikke føre oss bort fra Ordet. Men Guds ord gir oss en slik tillit til ham som gir oss Ordet, at vi som hans barn også kan vente på brødet fra ham, slik som Jesus. Vente på den måten at vårt arbeid for brødet skjer uten å fornekte Ordet eller forlate det. Må ikke livet vårt bli et jag etter brødet som fører oss bort fra Guds Ord!! For slik seirer satan.

– Bli sterke i Herren! Ta på dere Guds fulle rustning, så dere kan holde stand mot djevelens listige angrep!

Marta og Maria

*Ordet eller bordet.
Det nesten nødvendige
mot det ene nødvendige*

*Støvet eller evigheten
lagt inn i menneskets ånd
ved gjeløseren Jesus Kristus*

*Brødet på bordet barn
må være frukten av dette
ene nødvendige for å gi styrke*

*Husk dette Marta
under dine gjerninger her
at din søster visste dette da*

*Da og den gang
og gjennom alle våre dager
er Kristus det ene nødvendige.*

Arnold Eidslott: «Vinden blåser dit den vil.»

Musikkens lyd

Av Frank Garlock

LEKSJON 3

Lyd påvirker kroppen mer enn noe annet. Derfor sier Bibelen at vi skal være nøye med *hva* vi hører og *hvordan* vi hører: «Om noen har ører å høre med, han hør! Gi akt på det dere hører!» (Mar 4:23-24). «For ingen ting er skjult som ikke skal bli åpenbart. Heller ikke er noe gjemt uten at det skal bli kjent og komme for dagen. Se derfor til hvordan dere hører!» (Luk 8:17-18).

Moses og Josva hørte bråk da de steg ned fra fjellet Sinai. «Da Josva hørte hvordan folket støyet og skrek, sa han til Moses: Det lyder *krigsrop* i leiren. Men Moses svarte: Det lyder ikke som seiersrop og heller ikke som skrik over nederlag. Det er lyd av sang jeg hører. Og da Moses kom ned til leiren, så han kalven og *dansen*. Da ble hans vrede opptent» (2Mos 32:17-19). Han forsto at det var *synd* i leiren. Ordet som beskriver det de hørte, kan oversettes: bulder, brak og larm. Moses og Josva forsto at det ikke var vanlig sang i leiren, men at folket nærmest var i henrykkelse og ekstase. Det var snakk om opprør og krig mot Moses og alt det han sto for. Kalven var innsatt som gud og hadde tatt plassen som Herren skulle ha hatt. Situasjonen var høyst alvorlig. Men det er ikke annerledes i dag. I mange kirker og bedehus lyder den samme

larmen, uten at det blir reagert med noe «knusing av steintavler».

Gutten Samuel er et eksempel fra Bibelen på en som *hørte* og som var lydhør for det Gud talte (1Sam 3:10). Eli, derimot, var blitt gammel og tunghørt. Dommen over Eli og hans «hus» ble hard. Beretningen minner oss sterkt på hvor viktig det er at vi oppøver vår åndelige sans slik at vi kan høre hva Gud vil si oss.

«La deres sinn være vendt mot det som er der oppe, ikke mot det som er på jorden» (Kol 3:2). Vi må velge å fylle oss med det gode, og velge bort det som er av denne verden. Det vil si: Det er mulig for en kristen å kontrollere «sin lyst». Hvordan kan vi best gjøre det? Ved å høre mest mulig av verdens musikk for så å ta avstand fra det som bryter ned? Nei, det er en farlig vei å gå. For all musikk påvirker oss. La oss heller lytte til god musikk og fylle oss med Guds ord. Dersom en myntkjenner skal avgjøre om en mynt er ekte eller falsk, hører han etter hvordan mynten klinger. Han kjenner den ekte lyden. Slik er det også når det gjelder musikk. Vi trenger ikke å kjenne all musikk i denne verden for å vite hva som er godt, la oss heller gå til Ordet og bli fylt av Ånden slik at vi kan bedømme alle ting ut fra Bibelens egne prinsipper.

«Se derfor til hvordan dere kan

vandre varlig, ikke som uvise, men som vise, så dere kjøper den laglige tid, for dagene er onde. Vær derfor ikke uforstandige, men forstå hva som er Herrens vilje! Drikk dere ikke drukne av vin, for det fører bare til utskeielser, men bli fylt av Ånden, så dere taler til hverandre med salmer og lovsanger og åndelige sanger, og *synger* og *spiller* for Herren i deres hjerter, og alltid takker Gud og Faderen for alle ting i vår Herre Jesu Kristi navn» (Ef 5:15-20).

Innvendingen om at musikken er så abstrakt at den ikke lar seg bedømme, holder ikke. Avsnittet overfor viser at sangen og musikken er nevnt spesielt, og vi skjønner at her er vi inne på et område hvor det er særdeles viktig å være aktpågivende.

Av Kolosserbrevet (3:15-16) ser vi det samme. Der sies det i forbindelse med å «vandre varlig»: «La Kristi fred råde i hjertene deres! Til den ble dere jo kalt i det ene legeme. Og vær takknemlige! La Kristi ord bo rikelig blant dere, så dere lærer og formaner hverandre i all visdom med *salmer* og *lovsanger* og *åndelige viser* og synger med takknemlighet i deres hjerter for Gud». Her sies det: La Guds ord bo rikelig i dere slik at dere kan lære og formane hverandre i all visdom. Og på hvilket område? Jo, på sangens og musikkens område! Ut fra begge disse bibelhenvisningene skjønner vi hvor viktig bedømmelsen av sang og musikk er. Det må ha sammenheng med den sterke påvirknings-

kraften som finnes på dette området. Bibelen formaner oss til å søke Guds rike først. Det er viktigst at forholdet til Gud er i orden. «Søk da først Guds rike og hans rettferdighet, så skal dere få alt dette i tillegg!» (Mat 6:33).

Hvis vår ånd er samstemt med, og underlagt Guds Ånd, vil vi også stå så mye sterkere i kampen mot verdens tankegang og de tankemesige angrep som kommer fra den: «For våre våpen er ikke kjødelige, men de er mektige for Gud til å bryte ned festningsverker, idet vi river ned tankebygninger og enhver høyde som reiser seg mot kunnskapen om Gud, og tar enhver *tanke* til fange under lydigheten mot Kristus» (2Kor 10:4-5). Det nytter ikke å kjempe «i kjød», det vil si med kjødelige våpen, men lever vi i Ordet og under den innflytelse som Guds Ånd gir, vil hans våpen, som er åndelige, vise seg mektige i striden. Videre sier Romerbrevet (13:14): «Men ikle dere *Herren Jesus Kristus*. Og ha ikke en slik omsorg for *kjødet* at det vekkes begjær!»

Disse bibelversene minner oss om at det er en kamp om vår *ånd*, vår *sjel* og vårt *legeme*. Med andre ord: Når Bibelen ber oss om å «stride den gode strid», skjønner vi at det gjelder å være «fylt av Ånden» slik vi nevnte ovenfor, og bruke de våpen som Gud har gitt oss (Ef 4:24) til å bedømme hva som er rett og galt. Dette gjelder også sang og musikk.

Men hvordan kan vi så bedømme musikken? Finnes det kriterier og sammenhenger som kan hjelpe oss? Her kan musikkens historie og dens prinsipper hjelpe oss et godt stykke på vei. Slik er det også på andre områder av menneskelivet. Vi lytter til de som har erfaring. Når det gjelder musikken og dens oppbygning, er det viktig at musikken er i *balanse*, det vil si at dens viktigste bestanddeler, *melodi*, *harmoni* og *rytme*, må stå i et riktig forhold til hverandre. Videre er det nødvendig at melodien har *karakter*. Den relativistiske musikken, slik som i jazz, blues og rock, passer seg ikke i kristen sammenheng. Kristendommen er *absolutt*, og en musikk som krysser, eller setter seg over musikkens egne vedtatte normer og lar alt flyte, slik den moderne musikken gjør, kan ikke brukes i formidlingen av evangeliet. Og det er ikke bare musikkens oppbygning som kan bli problematisk, men også selve fremføringen. Typisk for den moderne musikken er at den krysser grensene for det sømmelige. For eksempel krysser den det som kalles *intimsonen* ved å fremheve det sensuelle. Det er ubekvemt og trykkende for et menneske dersom en fremmed kommer nærmere enn til en avstand på ca. en og en halv meter. Under en samtale med venner og kjente er avstanden om lag én meter, men kommer du nærmere et annet menneske enn dette, vil du snart føle det ubehagelig. De moderne artistene og popidolene synger

på en måte som gjør at de krysser intimsonen. Ja, så nært kommer de med sin slibrige og søtladne måte å synge på at de nærmest vil sluke tilhøreren, slik som de sluker mikrofonen! Denne typen musikk vil ikke bare hemme, men stå i direkte «krig» mot det kristne budskapet. Bibelen sier at du må ta vare på kloke råd, så «dine lepper kan bevare kunnskap! For en fremmed kvinnes lepper drypper av honning, og glattere enn olje er hennes tunge. Men til sist er hun besk som malurt, skarp som et tveegget sverd» (Ord 5:2-4). Hvorfor skulle ikke denne advarselen gjelde på musikkens område? En skulle mene at her, og kanskje mer enn på noe annet område i livet, burde vi ta denne advarselen på alvor, da vi vet hvor sterk påvirkningskraft musikken har. I Jesajaboken advares det mot skjøgen som tar sin gitar og går omkring i byen for å lokke folk til seg (Jes 23:15b-16). Hva annet enn skjøgestemmen er det vi hører i mye av dagens musikk?

Det som videre er typisk for den moderne musikken, og rockemusikken i særdeleshet, er at rytmen er det dominerende. I rockegruppene benyttes rytmegitar, bassgitar, steelgitar, trommer og gjerne et el-orgel. Alle disse instrumentene lager mye rytme. Mer enn 75 % av rockemusikken er rytme. En kjent rockemusiker, Paul Simon, har uttalt at deres musikk er rytme. Det er umulig at en slik musikk kan brukes i kristen sammenheng. Til sammenligning er

det vanligvis bare 3-4 personer med rytmeinstrumenter i et stort orkester på 100 medlemmer. Deres plass utgjør om lag 1-2 %, ettersom de har lengre pauser innimellom.

Musikkkforskere mener at det er en nøye sammenheng mellom musikk, filosofi og teologi. Når vi vet hvordan folks livsfilosofi er i dag, egosentrert, individualistisk og sexfiksert, er det ikke underlig at musikken blir likedan. Verden er seg bevisst at det er slik. Mange rockemusikere har advart de kristne mot å bruke deres musikk, og de sier rett ut at det ikke passer seg å benytte rockemusikk i kristen sammenheng. Likevel fortsetter såkalte kristne plateutgivere å pøse på med «kristenrock», ja, til og med det de kaller «kristen» black-metall og death-metall-musikk. Hva har mørke med lys å gjøre? Sier ikke Bibelen at det er et «enten eller»? Verdens festmiljø, med eggende musikk, dans og alkohol er ikke det rette element for en kristen. Han er kalt til å vandre på den smale vei. «Men dans er vel ikke synd», innvendes det, «Bibelen oppfordrer jo også til dans». Men det er forskjell på verdens dans og det David og Salmenes bok oppfordrer til. Du kan hoppe, eller danse, av glede, men det er ikke det samme som en intim pardans! Opera, f. eks. er også forskjellig fra den rytmiske og suggererende discodansen! Evangeliet fører aldri til kjødelig utfoldelse. Salome danset til Herodes sin forlystelse. Vi har nevnt Israels dans

rundt gullkalven. *Det* er ikke den dansen Bibelen anbefaler! Både i Det nye og Det gamle testamente betyr forresten verbet «å danse», rent språklig, å «dirigere, eller å markere takten».

God musikk har også rytme, men den er tilpasset harmonien og melodien, og har ikke den førende, men en mer ledsagende funksjon. Johannesevangeliet (7:38) bruker uttrykket rytme (rheo) når det står: «Den som tror på meg, som Skriften har sagt, fra hans indre skal det flyte (rheo) strømmer av levende vann». Det forteller oss at en åndsfylt kristen lever et liv i harmoni, og erfarer at *grunnrytmen* kommer fra Gud selv. Det vil også gjenspeile seg i hans musikk.

*Utdrag fra muntlige
video-opptak på spansk,
oversatt og skriftlig tilrettelagt
ved Ingar Gangås.*

*Leksjon 4 fortsetter
i neste nummer.*

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om ny adresse ved flytting, slik at bladet kommer frem i posten.

Fredrik Heian,
Skreåvegen 90,
4440 Tonstad.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Rettferdsbrynjen

Av Ludvig Hope

«Vær iført rettferdighetens brynje.»

Ef 6:14

Brynjen var en del av rustningen i den tid da Paulus skrev dette. Den måtte være laget av slikt materiale at piler og sverd ikke kunne trenge igjennom. Den skulle spennes om krigerens bryst, til vern for hjertet.

Holdt brynjen, så fiendevåpnene ikke ødela den, var hjertet berget og krigeren kunne da ha håp om å gå ut av striden med frelst liv, om han ellers fikk både mange og store sår. En mann kan leve uten arm, uten fot og uten syn, men han kan ikke leve uten hjerte. Når sverdodden har funnet veien til hjertet, da henger livet i en tråd over graven.

Når dette om brynjen blir brukt av Paulus til bilde på en del av den kristnes rustning, så kan vi trygt gå ut fra at rettferdighetens brynje er den viktigste delen av rustningen.

Fiender er det nok av, og alle som en fører de krig mot de kristne. Når så Guds ord forteller oss om en rustning som er sterk nok til å stå seg mot de farligste hugg og kvasseste piler, da må det være den store livskunst å få denne rustningen på.

Mange kristne spør og spør etter kraft til seier, og her er det heller ingen skort på «gode råd». Men livet svarer ofte på alle disse råd med store nederlag, og så står du der, redd og fortum-

let, akkurat da du skulle være frimodig og sterk. At seierskraften ligger ferdig til oss, det vet vi av Guds ord: «Men i alt dette vinner vi mer enn seier ved ham som elsket oss» (Rom 8:37).

Kunsten er å være kledd i denne kraft, slik at vi i tro på ordet går imot fienden og seirer. Ordet vi har for oss her sier at denne kraft er rettferdighetens brynje.

Men når bildet blir tatt bort og det nakne sannhetsinnhold ligger igjen, hva er så det? Vi kan ikke se kristen-kraften som en brynje, vi må se og eie den som en Guds kraft.

Hva er så denne Guds kraft? Det er den rettferdskledning som Kristus vant for oss da han døde for våre synder og stod opp til vår rettferdighet. Det er Guds rettferd ved troen på Kristus, til alle og over alle som tror. Det er dette, at den som ikke har gjerninger, men tror på ham som gjør den ugudelige rettferdig, hans tro blir regnet ham til rettferdighet. Det er dette at *han* ble gjort til synd for oss, så vi i ham skal bli rettferdige for Gud.

«Men alt dette er av Gud, som forsonet oss med seg selv ved Jesus Kristus og gav oss forlikelsens tjeneste.» 2 Kor 5:18

«For av nåde er dere frelst, ved tro. Og dette er ikke av dere selv, det er Guds gave. Det er ikke av gjerninger, for at ikke noen skal rose seg. For vi er hans verk, skapt i Kristus Jesus til gode gjerninger, som Gud forut har lagt fer-

dige for at vi skulle vandre i dem» (Ef 2:8-10).

Dette er en del av ordet om rettferdighetens brynje.

Men dette er også noe av hemmeligheten i evangeliet, den som så mange ikke har fått øye på.

Det praktiske ved denne saken må være dette: Når alle ondskapens makter velter fram mot en kristen og frister ham til synd i tanker, lyster og vilje, når luften synes å være full av djeveler hvor vi går, og dette synd- og satanstrykk vil kvele gudslivet, hvordan skal vi da kunne vinne over alt dette og være frimodige for Gud midt i striden?

En advarsel

«Jeg må si om meget av den musikk som man i dag vil ha og holder på å få inn i Guds rikes arbeid: den er som en femtekolonne fra sjelefienden! Den undergraver i virkeligheten vårt arbeid. Den fører inn en ånd som ikke er av Gud – for det er ånd i all musikk. Man kan ikke lovprise Herren med musikk som kommer fra hjerter som ikke kjenner ham, musikk som egentlig er beregnet på å tilfredsstille det sanselige, det erotiske, ja, rent ut det seksuelle. Det kan ganske enkelt ikke brukes til å fremme Guds rike.»

*Øivind Andersen,
forkynner og bibellærer*

Og når vi i hverdagslivet gang på gang blir fristet til å tale kvasse eller usanne ord, blir fristet til lettsinn eller tungsinn, til dårlig humør, til synd av alle slag, hvor skal vi da hen, så vi ikke mister freden og frimodigheten for Gud?

Dette er det store spørsmål som så mange søker svar på, men aldri får svar. Men hemmeligheten ligger i dette: Av hele ditt hjerte skal du holde fast ved den guddomstrøst, at midt i alt dette, akkurat slik som du er, mens ditt indre mere ligner helvete enn himmelen, så er du likevel Guds barn, ja, at det nettopp er slike arminger, som har sin trøst i Kristus alene, som skal stå rene for Gud.

Det er *brynjen*.

Ja, men er ikke dette å synde på nåden? Jo, dersom vi ikke har sannhetsbeltet på. Men er vi ærlige mot Gud, så er nettopp dette den rette plass for en kristen.

Og hvor skal vi ellers gjøre av oss? Hvor skal vi ellers få hjelp? Får vi ikke gjemme oss i hans hus på den onde dag, og får vi ikke være i lønnkammeret i hans telt, så står vi midt i striden uten brynje.

Er det ikke nettopp tvilen på dette frelsesunder som gjør oss til vanmektige og veikte stridsmenn?

Og så strever vi med å få arbeidet opp en noenlunde god kristendom, ved varme bønner og stort alvor. Når vi da så smått våger oss til å tro at vi er bra kristne, så har vi håp om at vår Herre også så smått begynner å bli blid. Men dette er å legge brynjen av seg i striden

og ta den på igjen når slaget er forbi.

Kan vi da vente seire?

Nei, kristne! Dette er for små tanker om vår store Frelser. Derfor blir han også for liten for oss i striden. Men tror vi at alt det han er, det er vårt, da kan vi også i dag synge:

*Om Satans hele makt
seg haver mot meg lagt,
for meg fra Gud å skille,
de får ei hva de ville,
for du meg seier giver,
min kraft og styrke bliver.*

Et av de mange sagn om Luther lyder slik: Han sitter en dag i arbeidsværelset sitt. Så kommer satan inn og henger en lang liste på veggen. På listen var alle Luthers synder skrevet. Da Luther hadde lest hele den store syndelisten og funnet at det var rett det som stod der, så tok han pennen og skrev nedenunder disse ordene: Jesu Kristi, hans Sønns blod renser oss fra all synd.

Da Luther var ferdig med å skrive, var både satan og syndelisten borte. Han hadde brynjen på seg. Og hver eneste en som ser at nåden er større enn all styggedommen i oss, han har sterk nok brynje mot alle satans piler. Holder vi fast på den guddomstrøst at Kristus er vår rettferdighet for Gud, at Guds Sønns blod renser oss fra all synd, så kan ingen satans pil nå hjertet.

Midt i striden kan du da være frimodig og glad, for det er ikke du

Verdsliggjøring

Verden trenger ikke å verdsliggjøres. Det er den fra før. Men kristendom kan verdsliggjøres, forflates. Ikke plutselig, men smått om senn. Men likevel forbausende fort om vi ikke fornyes ved daglig omvendelse. Det er en skam at vi som har fått overlevet den edleste musikken: reformasjonssalmene fra Luther, vekelsessanger med folketoner og andre melodier, og Bachs himmelstrebende musikk, går hen og kopierer verden. Salmesangen er blitt landflyktig mellom oss. Vi fyller på med annet.

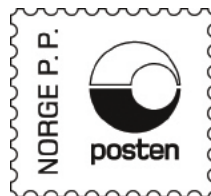
*Sagt av Ole Ledang i 1980
– Kina-misjonær, kordirigent og
musikklærer*

som avgjør slaget, det er Kristus.
«Hvem vil anklage Guds utvalgte? Gud er den som gjør rettferdig!»

Den som går inn i striden med denne brynjen om brystet, han skal ikke lide nederlag, så sant han har sannhetsbeltet på.

«Men Gud være takk, som gir oss seier ved vår Herre Jesus Kristus!» (1Kor 15:57).

*Forsiktig språklig tilretteleggelse
ved Marie Louise Bjørn*

Returadresse:
Lov og Evangelium
Skreåvegen 90,
4440 Tonstad

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseendring!

Jesus møtte dine synder på Golgata

Av Hans Erik Nissen

«Jeg, jeg er den som utsletter dine misgjerninger for min skyld, og dine synder kommer jeg ikke i hu.»

Jes 43:21

Skal Guds ord bli til hjelp, er det ikke nok at du forstår det. Du må også tro det Herren har sagt. Når Gud forsikrer at han ikke kommer dine synder i hu, skal du ta til deg dette vidunderlige budskapet.

Vi er tilbøyelige til å mene at vi ikke kan være vantro hvis vi ikke avviser Herrens ord. Men det er galt. Møter du det ikke med tro og tillit, er du en vantro. Tar du ikke imot Ordet, blir det deg ikke til frelse, men til dom.

Å høre Guds ord virker enten til forherdelse eller liv. Det gjelder også hans største og herligste løfter. Mange blir forherdet når de hører at Gud ikke kommer deres synder i hu. De kan høre og høre, men de fatter ingenting. Guds ord blir uten frukt. Det blir ikke tatt imot. Derfor skaper det heller ikke glede.

Når Gud har sagt at han ikke kommer dine synder i hu, er det synd mot ham om du ikke stoler på det. Ja, det blir å stemple ham som upålitelig. Det skal

du ikke gjøre. La i stedet dette herlige Ordet bære frigjøringen inn i ditt hjerte! Herren har løst deg fra alt det du har gjort. I stedet har han tilregnet deg alt det Jesus har gjort.

Derfor skal du ikke bli forferdet når minnene om synden dukker opp. Du skal ikke gi deg over til dem og spørre hvordan det skal gå deg for Guds domstol. I stedet skal du holde deg til Guds ord. Du skal si til deg selv at det som Gud ikke lenger husker, vil ikke du heller tenke på.

Gud har glemt det han har kastet bak sin rygg. Derfor skal du også gjøre det. Hør derimot det Herren alltid husker: «Se, i begge mine hender har jeg tegnet deg, dine murer står alltid for meg».

Herren kjenner deg som en synder, som er tegnet i din forsoners hender. Jesu naglemerkede hender vitner om at det er gjort opp for alle dine synder. Jesus møtte dem på Golgata. Derfor skal du ikke møte dem. Herren kommer deg i møte med nåde.

*Fra andaktsboken
«Ett er nødvendig»,
Lunde Forlag, 1989*